

En poc més de dos anys, seguint la moda europea, s'han obert a Barcelona i València un bon grapat de pubs irlandesos, que hi han tingut una bona acollida. Música en viu i cervesa Guinness en són els principals atractius.

La 'marxa celta'

"La música celta té acceptació aquí, perquè a Catalunya agrada tot allò que no sigui espanyol", diu Frank, Quico per als amics, en un català més que correcte. En Frank-Quico va arribar el 1991 a Barcelona procedent de Birmingham. Els seus pares són irlandesos. Ell diu que se sent emigrant a tot arreu. Fins i tot a Irlanda. Toca el banjo i posa veu al grup *The Stompin' Clawhammers*. Durant l'estiu tocaren a l'Irish Winds, l'últim *pub* irlandès obert a Barcelona –i el menys aconseguit–. Al Maremàgnum.

FRANCESC PARES

com la Marta Ferrusola, que va assistir-hi en representació del president Pujol, es va beure la "pinta" de Guinness corresponent. Després el van seguir Flann O' Brien's, a l'esquerra de l'Eixample, i Quiet Man, al nucli antic.

La música tradicional en viu, coneguda per música celta, és una de les característiques dels pubs irlandesos. Des de sempre, als habitants de l'illa d'Irlanda, els ha agradat d'explicar històries. Les cançons són una bona eina per a fer-ho.

Dara, irlandès del nord de Dublín, toca el baix i posa veu al ma-

Dara va haver d'anar-se'n d'Irlanda per l'elevada taxa de desocupació que hi ha a l'illa. De primer se'n va anar a Mallorca a tocar per als turistes. Ara, està il·lusionat amb l'aparició imminent del primer disc compacte del grup, que es produeixen ells mateixos. "La nostra intenció és que ens serveixi de promoció dels concerts que espero que anirem fent", diu Dara.

El primer concert fora d'un *pub*, el van fer el mes de juny a les Cotxeres de Sants. Va ser un èxit. Més de sis-centes persones es varen aplegar per veure l'actuació dels *Stompin' Clawhammers* i de *Ger the Rigger* en una actuació que era l'acte final de la setmana irlandesa organitzada pel Casal Independentista de Sants "Jaume Compte". Potser per quedar bé amb els organitzadors, varen cantar una cançó escrita per Bobby Sands, nacionalista irlandès de l'Ulster, mort a la presó l'any 1981, després de tres mesos de vaga de fam. La cançó parla d'un tal McIlhatton, un destil·lador de whisky de patata.

Amb tot, el negoci de debò continuen essent els *pubs*. Escampats per tot Europa, fins i tot hi ha empreses que es dediquen a muntar-ne sense que els falti cap detall: terra de fusta, més o menys antics amb motius irlandesos, caricatures, retalls de diaris antics que parlen de les gestes polítiques irlandeses, vitralls amb els rostres d'herois i d'heroïnes, les inscripcions en gaèlic *fir* (homes) i *mná* (dones) als lavabos, el color verd, i la presència d'elements visuals que fan referència a un element protagonista: la cervesa Guinness.

La ruta Guinness. El Kytty O'Shea's, potser pel lloc on es tro-

La música tradicional en viu, també coneguda per música celta, és una de les característiques dels pubs irlandesos.

La cervesa Guinness és un dels elements protagonistes dels 'pubs' irlandesos. La varietat Draught Guinness, la que serveixen en aquests locals, va aparèixer al 1961.

Quan en Frank va arribar, no podia viure de la música. Vivia, com tants compatriotes seus, fent classes d'anglès. Tot va canviar quan l'abril del 1994 el primer *pub* irlandès, el Kitty O'Shea's, obrí les portes a la part alta de la ciutat. Una placa commemorativa en irlandès –idioma celta oficial d'Irlanda– ho recorda a l'entrada. La inauguració es va fer amb tots els ets i uts, amb l'assistència del ministre de Treball irlandès i tot. L'inefable Julià Peiró de TV3 va ser-ne el cronista oficial, i explicava

teix grup de Frank. A Dara, que podria passar tranquil·lament pel germà petit de l'actor Mel Gibson, li costa més d'expressar-se, i és que només fa un any i mig que és a Barcelona. També és més reservat que no en Frank, però quasi s'emociona quan explica de què tracta una cançó del repertori: "És la història d'una de les poques vegades que els irlandesos hem derrotat militarment els anglesos. Era al segle XVI. Tot va ser per culpa del seu orgull, perquè van menys-tenir la nostra força", subratlla.

ba situat, és el *pub* de més classe. La decoració és exquisida. Pertany a una cadena que també té locals a Dublín, París, i Brussel·les. El fet de ser molt a prop d'un dels locals nocturns més *in* de Barcelona li assegura una clientela polida, tranquil·la. El whisky irlandès es ven bé. El nom que porta el pub és el d'un personatge molt popular a Irlanda: l'amant de Charles Stewart Parnell. Parnell va ser un dels polítics de final de segle passat que més va batallar per aconseguir la "Home Rule", una mena d'autonomia política per a l'illa. Ell era protestant. Ella, catòlica. L'escàndol el va ensorrar políticament.

El Flann O'Briens's, situat en plena Eixample, per sobre la Diagonal, és on hi havia La Enagua, un dels locals emblemàtics de la progressia catalana dels 70. Flann O'Brien és el pseudònim de Brian Nolan, un conegut escriptor i periodista que va morir el 1966. Nolan va escandalitzar i divertir durant vint-i-sis anys els irlandesos des de la seva columna a l'*Irish Times*. L'ambient del *pub* és semblant al dels locals de la zona on es troba, amb algun client de parla anglesa. El local, amb tres nivells diferents, té una atmosfera irlandesa ben aconseguida. Només un enorme televisor al mig del local trenca l'harmonia.

Més que un 'pub'. The Quiet Man, en ple Raval, és el punt de trobada de gent diversa. Però se'n destaca l'elevada presència d'angloparlants. La proposta del Quiet Man va més enllà de la d'un simple bar. També volen fer cultura. En una espècie de reservat, al fons del local, de tant en tant s'hi lleix poesia, s'hi fa teatre..., en

anglès és clar. La darrera obra, *Rat in the Skull* ('Una rata a la closca'), tenia de protagonista un detingut acusat de pertànyer a l'IRA. Al seu propietari, Seamus Farrell, un irlandès criat en una granja del centre de l'illa, li agradaria que s'establís un diàleg entre catòlics i protestants de l'Ulster.

Farrell ja fa més de trenta anys que és a Barcelona. "Vaig venir a estudiar espanyol per anar a treballar a l'Argentina en una comunitat irlandesa. i ja no m'he mogut d'aquí", diu Seamus. El centre cultural irlandès Quiet Man prepara un concurs de teatre per a obres en català, castellà i anglès. Una de les condicions serà que l'acció passi en un *pub*. El que no especificaran les bases és si les "pintes" que prenguin els protagonistes hauran de ser Guinness (negra) o Kilkenny (rossa), totes dues irlandeses.

Al Quiet-Man -nom de la famosa pel·lícula de John Ford, on John Wayne i Maureen O'Hara representaven els tòpics de l'home i de la dona irlandesos- hi ha un seguit de racons molt ben trobats, on es pot parlar discretament o bé llegir la premsa irlandesa del dia. La llarguíssima barra convida a beure encara que no se'n tinguin ganes. L'única pega és que quan surts del *pub* -sobretot a les hores petites i amb alguna "pinta" de més-, poden baixar objectes no identificats dels pisos que hi ha a sobre.

Per a acabar el recorregut tornem al principi. The Irish Winds, al Maremagnum. És un "autèntic" *pub* irlandès o no és? Els seus propietaris no són irlandesos. Un dels germans amos del negoci reconeix que el varen muntar perquè estaven cansats de menar un restaurant que també tenen. Servir copes els

agrada més. La decoració de l'Irish Winds té poc a veure amb la dels altres pubs. Si no fos per les banderetes amb la lira de la Guinness que travessen el local, ningú no ho diria, que és un bar irlandès.

Però, ambient, tampoc no en falta als altres pubs. Els catalans, a l'estiu, demostren la falsedat de la idea que la Guinness, pel fet de ser massa "calenta", és només cosa d'hivern. Als pubs irlandesos de Barcelona, el líquid negre raja com l'aigua tant a l'hivern com a l'estiu. Altrament, la idea és rebutjada per la casa Guinness, quan afirma que

La decoració dels 'pubs' irlandesos ens trasllada a l'illa. Fins i tot, hi ha empreses que es dediquen a muntar locals d'aquesta mena perquè no falti cap detall. (Foto: Francesc Parés)

FRANCESC PARÉS

Joyce, Kells... i Guinness!

“Una moda? i ara! Els pubs irlandesos es van descobrir avui als països mediterranis, però ja són famosos en altres llocs com Alemanya o França; de fa més de quinze anys que vàrem aterrar al continent, el nostre concepte de bar i de lloc públic gaudeix d'èxit.” Peter Finnegan i el pub Finnegan's of Dublin de la plaça de la Reina són l'avantguarda que ha obert una escletxa per la qual han desem-

barcat fins a tres pubs *made in Eire* a València durant el darrer any i mig, situats a l'avinguda d'Aragó i a la plaça de la Porta de la Mar de la capital valenciana. Unes pinzellades rústegues tallades en fusta, dragons del llibre Kells que monjos celtas gravaven mentre se succeïen les escomeses dels vikings, un bell rellotge de tonalitats fosques al darrere de la barra, parets de maons vermells i arcs d'una solidesa de ciment; vet ací el pub irlandès exportat de l'illa verda.

Amb matisos: “Han sorgit empreses a Irlanda, és cert”, confirma en Peter Finnegan, “que ofereixen sis models de construcció per muntar pubs amb segell irlandès encara que no en sàpigues un borrall de tot plegat, com és el cas dels altres dos locals que hi ha ací; adapten els plànols a l'espai, transporten els mobles des d'Irlanda i faciliten els contactes amb les distribuïdores de cervesa irlandesa.” En Finnegan és, de moment, l'únic irlandès d'origen instal·lat a València que pertany a una família amb ressonàncies dins el món del pub clàssic del país; de fet, el cognom Finnegan és conegut en altres països com Itàlia i Alemanya.

Aquesta diàspora es va iniciar als Estats Units, país que ha rebut onades considerables d'emigrants irlandesos, i més recentment, dels anys vuitanta

RAFA GIL

ençà, a Europa. Segons en Peter Finnegan, “hem de tenir en compte que resulta més barat engegar el negoci al continent que a Irlanda mateix. A més a més, davant la situació econòmica que viu el país, el fet és que, per a molts, llançar-se a aquesta mena d'aventures és una opció d'aconseguir treball més que segura.” D'ambient divertit amb rigors d'elegància, la descripció del pub ir-

landès abasta edats entre els vint-i-cinc i els setanta anys, i pretén la creació d'un territori entre la publicitat i la privacitat, entre la conversa i, per descomptat, la inconfusible cervesa Guinness. **Victorià Jiménez**

RAFA GIL

El 'pub' irlandès ha arribat a València. En any i mig s'han obert tres locals.

una “pinta” Guinness no porta més calories que la d'una cervesa rossa.

Potser és el característic color negre i una densitat més alta, que li donen una impressió de més “calenta”. Però cal dir que la cervesa negra en general no agrada a tots els bevedors de cervesa. El gust i el color peculiars que li dona el fet de torrar molt la malta, no convenç tothom. Però el consum de Guinness a tot el món és elevat. Segons fonts de l'empresa Guinness, es venen deu milions de “pintes” cada dia en un total de 150 països. L'elaboració es fa en cinquanta plantes repartides pels cinc continents.

Com passa amb els altres fabricants de cervesa, Guinness també té les seves variants de cervesa *stout*, que podríem dir que és més antiga i forta. Però la Draught Guinness, la que “tiren” als pubs amb la cremosa escuma blanca, no va aparèixer fins al 1961. Aquest tipus resulta de barrejar gas nitrogen amb diòxid de carboni als barrils. Només cal que el cambrer la “tiri” bé. S'ha de “tirar” fins als tres quarts i deixar-la reposar una estona. Després s'acaba d'omplir fins que l'escuma no comenci a vessar.

A Irlanda hi ha una campaneta que fa fora dels pubs la gent a les onze de la nit. Però es pot continuar bevent Guinness, igual que al pub, obrint una llauna de Draught Guinness. El sistema *widger* permet que en aquestes llaunes, gràcies a una peça circular de plàstic situada al cul de la llauna, hi aparegui la mateixa escuma que quan surt dels barrils. Tot un invent.

Aquí, si més no a les ciutats grans, la nit s'allarga fins tard. És precisament a l'hora que a Irlanda tanquen, les onze, que els pubs irlandesos de Barcelona es comencen a ambientar de debò, sobretot les nits de cap de setmana. Així, doncs, el negoci sembla marxar bé. Amb tot, per saber si serà una moda passatgera o arrelarà com una cosa pròpia de Barcelona, caldrà esperar un temps. Però, de moment, ja ens han portat un tros d'Irlanda i de la seva cultura a prop nostre. Un detall d'agrair.

Miquel Darnés